

Desen de GROSU MIHAI

urzica

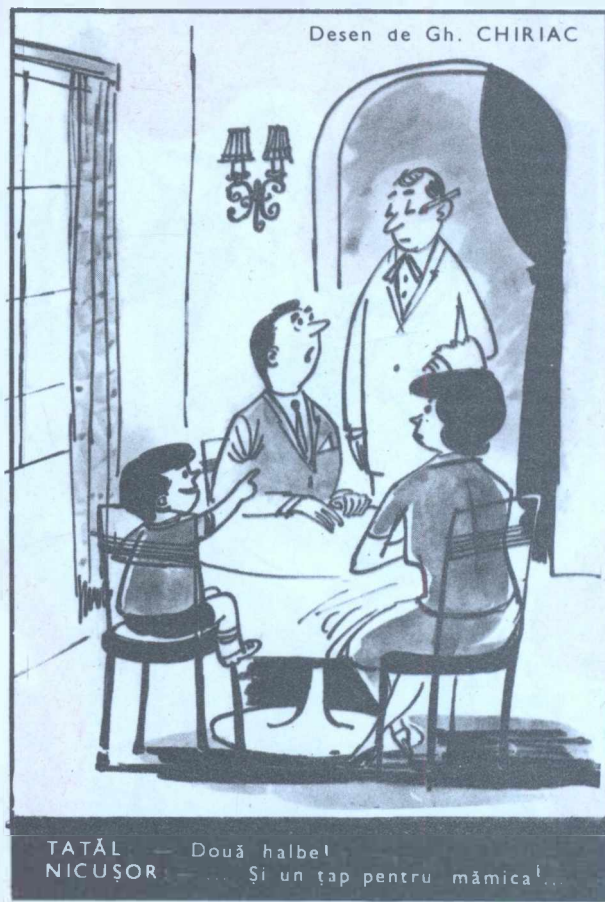
ANUL XVI • Nr. 8 • 30 APRILIE 1964 • 16 PAGINI — 1,50 LEI

Unii creatori folosesc sumele primite pentru documentare în alte scopuri.

Desen de AVRAM ANTON

— Interesant! Deci astea sînt dansurile și muzica din această regiune...

Desen de Gh. CHIRIAC

TATĂL — Două halbe!
NICUȘOR — Și un țap pentru mămica!

V I C T O R E F T I M I U

REVISTELE UMORISTICE

În acele grele vremuri, n-aveam de ales, cum aleg, de obicei debutanții care își prețuiesc atât de stratosferic geniul, încît măsoară cu astrale cumpeni și cu pretenții jupiteriane orice însărcinare pe care le-o oferă ca să-și câștige prin condei, începutul existenței. Eram săraci și modești. N-am fi crezut să apucăm vreodată jocul astral al sputnicilor și al rachetelor, să dăm raite în cosmos, să ajungem academicieni și autori de cărți tipărite în zeci de mii de exemplare.

La 17 ani, eram ajutor de corector de noapte la „Adevărul”. Unica retribuție: libertatea de a dormi pe biroul redacției, pe o saltea de ziare, între orele 4—7 dimineața, cînd se făcea o pauză între ediții.

Ajutor de reporter onorific, m-am remarcat prin relatarea cîtorva crime din jurul Bucureștilor și am devenit colaboratorul șefului meu, reporterul oficial, la traducerea în fascicole a unui roman „Marchiza blestemată”, care apărea cotidian în pavilionul tipografic al „Adevărului” la Expoziția din Parcul Filaret (1906). Cele 16 pagini ale fasciculei erau plătite 5 lei, din care eu luam jumătate, cu obligația de a face traducerea integrală, iar ceilalți doi lei și 50 de bani îi încasa șeful, ca titular al contractului. Fericirea mea n-a ținut prea mult: romanul ajungea spre final, vertiginos. L-am lungit dincolo de intențiile autorului, dînd viață și fapte noi personagiilor, înviind și unele personaje asasinate în fasciculele precedente. Cu vreo 10 fascicule l-am lungit... Tare aș fi curios să recitesc acele 160 de pagini în care mi-am pus imaginația la încercare, să văd dacă am progresat de atunci în genul epic sau dac-am rămas de căruță.

Prima sumă importantă pe care am încasat-o au fost 14 lei de argint, leaful pe o săptămînă la „Cronica” lui Toma Basilescu, un cotidian a cărui redacție era în strada Cazarmii. Scriam și acolo multe și de toate.

Cînd am luat leaful primei săptămîni — nu-mi venea să cred. Mutam banii dintr-un buzunar în altul, îi mai număram o dată și iar îi treceam în altă mînă. Mi-e foarte vie în amintire — nu știu de ce mi-a rămas atât de precis acel moment și acel peisaj — o numărătoare extaziată făcută în piața Sft. Gheorghe, lingă un magazin de fierărie. Ce grele mi se păreau monedele de 2 lei! Și ce euforie! Ca să le simt prezența integrală schimbam mereu arginții de la pataca de 5 lei la băncuța de 50 de bani, trecînd prin banul de 1 leu și de 2.

Pe urmă am fost corector de noapte la „Epoca”. Lucram pînă-n zori, iar pe la 4 dimineața, pe niște vișore cumplite plecam la poștă să iau ultimele telegrame ale agenției Havas și le aduceam înapoi, la tipografia din strada Academiei, cam pe unde este azi o Alimentară.

La „Epoca” eram destul de bine plătit — aveam 5 lei pe noapte — dar n-am putut rămîne mult, fiindcă m-am îmbolnăvit de gălbănare. Acolo l-am cunoscut pe vechiul ziarist Timoleon Pisani, care era director și m-a văzut o singură dată: era prea sus ca să stea de vorbă cu un biet corector de noapte. M-a sfătuit să scot afară la corectură litera l de cîte ori era adăugată la D.

— Acest l e inutil. Ajunge. d. Nicu Filipescu; nu trebuie scris dl. Nicu Filipescu! — mi-a recomandat Timoleon Pisani și de atunci i-am urmat sfatul cu sfințenie, deși mai tîrziu am polemizat cu domnia-sa în chestii de limbă. Eu susțineam că trebuie spus „lift” sau „ascensor”, iar fostul meu director opta pentru „urcător”, care e neaoș românesc. Dar cînd coboară urcătorul cum o să-i spunem, maestre, l-am întrebat. Coborîtor?

Cam în același timp apărea la București „Bibiloiful”, o revistă „galantă”, tipărită pe hîrtie roz, care se vindea foarte bine.

Revista n-avea redactor. Cele șaisprezece pagini erau alimentate de colaborarea trimisă prin poștă de cititori.

Hotărît să facă sacrificii pentru a-și îmbunătăți „Bibiloiful” editorul mă însărcină cu redactarea lui, în schimbul a cinci lei pe săptămînă. M-am pus pe treabă cu juvenil devotament și ardoare, scriind întreaga foaie, temperînd ținuta ei prea „galantă”, făcînd corecturile, alegînd ilustrații din revistele străine de specialitate, în frunte cu „La vie parisienne”.

Dar, pe măsură ce „îmbunătățeam” revista, tirajul scădea. Editorul mă amenința cu suprimarea „Bibiloifului” și începu în prealabil să-mi reducă la trei lei salariul săptămînal.

Descurajat, n-am mai scris, n-am mai tradus nimic. Dădeam la tipar proza vulgară și versurile scrîntite ale colaboratorilor externi, fără să le mai îndrept, fără să le mai citesc măcar și fără să mai fac corecturile. „Bibiloiful” redeveni tipăritura oribilă, cu text idiot, cu greșeli gramaticale și cu litere sărite, cu rînduri amestecate, cu clișee năclăite, dar apreciată de protipendadă. Și tirajul începu să crească...

★

În aceeași tipografie din strada Doamnei a apărut mai tîrziu și „Țivil-Cazon”, foaie de o factură superioară, scrisă de oameni talentați, cum era B.L. (care semna Belé), autorul unui ingenios catren adresat revistei de pe vremuri „Litere-Arte”.

Litere

Arte:

Țitere

Sparte...

Scriau și alții pe care nu-i mai recunosc în noianul pseudonimelor. Sub regimul puterii populare, Belé a ajuns academician și director al Bibliotecii Academiei R.P.R.: Barbu Lăzăreanu.

Răsfoind, dăunăzi această veche revistă, nu mi-am recunoscut propriile pseudonime. Dacă n-aș fi găsit unele poezii din „Țivil-Cazon”, retipărite în „Viața literară și artistică” a lui Chendi, prin 1907, n-aș fi știut că sînt ale mele aceste două poezii, printre multe altele, strofe abracadabrante, parodii ale poezilor în vogă și polemici în versuri:

(Continuare în pag. 12)

ADDENDA LA CICLUL „CELE ŞAPTE SIMŢURI“

TOT DESPRE PODOABE...

Se lăuda cîndva o pasăre-liră
că-ntreaga omenire o admiră:

„Socotînd-o
cîntăreaţa cu cele mai mîndre pene
din toate graiurile indo-
europene...”

De-altfel se vede cît de cîlo
că e din spiţa lui Āpolo
după măgulitorul nume
sub care circulă prin lume...”

O ciocîrlie (cam neroadă —
ori poate pusă doar pe glume)
I-a spus: dacă-ai cînta din coadă
şi nu din cioc,
te-aş admira şi eu pe loc!

IMPOSTURĂ

Flori de hîrtie? Nu-i ofranda firii lor!
Maimuţăresc doar forma trandafirilor!
Colorile i le-mprumută sorcovii,
ardeii, sfecla, verzele şi morcovii —
parfumul e al cleiului şi-al papului
dar nu o recunoşti, în ruptul capului...

Şi chiar atunci cînd vajnica natură
te redeşteaptă cu-o înşepătură,
nu spui: a fost vreo sîrmă — ci suspini:
vai, nu-s pe lume roze fără spini!

PERSPECTIVĂ...

Spunea raţa: „păreră mea personală
e că gisca-i o pasăre colosală
şi o mărturisesc fără ruşine
că-i cel puţin de două ori cît mine!”

— Dar vîlturul? o întrebai.
— „Ah, vîlturul? Nu-i nici un bai,
la urma-urmei e drăguţ şi el.
Păcat că este-atît de mititel...”

SIMŢUL MĂSURII

Şi umorul, din păcate,
e ca sarea în bucate:
se cuvîne presărat...
Prea sărat e nesărat!

— „Tocmai dumneata, cumetre,
ţi-ai găsit să dai cu pietre?”
— Eu! Şi pot să mă pronunţ...
Nici nu ştii — la cît renunţ!

Din caiet şi pînă-n carte
nu rămîne-a zecea parte
(spune veselul poet —
şi începe-un nou caiet.)

ZILEI DE 1 MAI

de CONSTANTIN OTTESCU

Oameni, tot pămîntul! Oameni pretutindeni!
Vine

de la sine

rîma de „armîndeni”...

(Nici nu mai e alta, parcă pusă-anume
Sîngură să-mbrace globul într-un nume)
Oameni, tot pămîntul...

Risipiţi pe coaja
Portocalei noastre, feşem astăzi vraja
Zilelor de mîine... Oameni!... Ştiu toţi oare
Preţul zilei de-astăzi în monezi de soare?
Oameni!...

Furnicare vechi şi nestemate
V-a purtat pămîntul de milenii-n spate,
Şi milenii încă el o să vă poarte
Pe prundiş de spaţii, riul mai departe,
Riu cu apă vie, orice strop din eu
Prinde-n întregime ceru-n boaba sa...
Picături de oameni... Ce cuprîns gigant
Sînt în stropii aceştia mici, de diamant!...

„Lume soră lume”

Cîntă lăutarul pus puţin pe glume
Dar şi în formula lui, un fir obscur
I-a legat aleanul strîns, de cei din jur.

Urcă mîntea voastră trepte de senin!
Ce tonaj de cîntec şi de poezie
Aţi urnit din glie
pînă în tîrie
în decurs de veacuri?... Cîtă muncă are
Oare
încrustată Terra pe spinare?
Poate-o fi planeta omenirii mică
Dar la ce valoare credeţi e-o ridică
Furnicărul nostru? OAMENI, unde-aţi fi
Sîntem toţi alături în aceeaşi zi...
Personal, eu unul, cu un vers de frate
Îţi închin paharul, SOLIDARITATE!

Desen de A. POCH

Le-am cunoscut pe

RODICA, FLORELA și MARINELA..

— REPORTAJ ȚESUT LA UZINELE TEXTIL
„30 DECEMBRIE” (U. T. A.) — ARA

— Sărut mîna, iubito!... Gata masa!...
Că și se face o foame după meciurile astea!!!

P
R
R
M
A
V
A
R
A
R
A

Cînd, cu brațele lipsie,
De buchete și petale,
Leșănindu-se, mlădie,
Îți apare ea în cale
Și cînd farmecele firii
Sufletului rup povara,
Zici, privindu-i trandafirii:
Ce plăcută-i primăvara!

Cînd torențele vieții
Au gonit din juru-ți frigul
Și efortul tinereții
Îți sporește azi cîștigul,
Cînd risipa ți-e dușmană
Și-ai ce-ți cere inimioara,
Îți repeși, clipind din geană:
Ce bogată-i primăvara!

Cînd efortul muncii tale
E atît de avîntat
Că primești, la intervale,
Și o primă, regulat,
Atunci totul îți zîmbește
Iar natura e comoara
Care nu se mai sfîrșește...
Ce frumoasă-i primăvara!

Cînd, cu prima ta, încalte,
Ți-ai făcut mai mult confort,
Cumpărîndu-ți, printre alte,
Și-un echipament de sport
Și-ai pornit-o-n drumetie,
Colindînd cu sete, țara,
Te gîndești, cu bucurie,
Cît de sfîntă-i prima, vara!!

VICTOR HÎLMU

Dacă am parafraza pe plan local cunoscuta expresie: „toate drumurile duc la Roma”, ea ar suna cam așa: „toate drumurile duc la U.T.A.”.

Întrebînd un arădean cu ce tramvai ajung la aceste uzine, el mi-a răspuns aproape jignit: „Ei, cu care! Cu oricare!”

Într-adevăr, cu mici excepții, tramvaiele pe acolo trec. Am urcat deci într-un „oricare” și am pornit. Dacă în timpul călătoriei pînă la uzină ai închide ochii, ți s-ar părea că te afli chiar în incinta fabricii. În vagoane se întrețau asemenea discuții: „Ne-a intrat un bumbac grozav!”, „Mihai a realizat o inovație”, „Din schimbul doi n-a lipsit nici unul”, „C.T.C-ul e fată bună!”, „Taxatoarea mi-a înmînat biletul și m-a întrebat curioasă: „Spune-mi, frate, catifeaua a ieșit la fel de frumoasă?” Am roșit pînă în vîrfurile urechilor. Din întregul tramvai eram singurul care nu lucram la U.T.A. Și dacă ceilalți călători ar fi aflat, nu mi-ar fi iertat, cred, niciodată această lipsă. Așa că am răspuns: „destul de frumoasă a ieșit catifeaua”. Și ca să nu mă bage cumva în alte amănunte, i-am cerut să-mi mai dea trei bilete. A deschis doi ochi cît cepele și s-a depărtat. Tot n-am scăpat, fiindcă s-a răzoiit la mine un bătrînel: „Cum adică destul de frumoasă? De trei ori mai frumoasă! E și părerea tovarășului inginer!” „Dă-l încolo, Marton-baci, încercă să-l îmbuneze un altul, nu-l știi? (și arătă spre mine) ăsta totdeauna face pe nebulul!”...

Așadar am ajuns la destinație, făcînd pe nebulul.

FIRICEL DE BUMBĂCEL

N-am intenția, dragă cititorule, să-ți ridic nivelul tehnic, dar despre filatură tot o să-ți vorbesc. Din respect pentru această secție și

încă ar trebui să citești rînd de mai jos. N-o să-ți explic larg în ce constă filatura, o explic însă pe scurt, că de fi, nu te-ai „înțoli”. Ai cititorule, în costumul cu Adam a venit la întîlnirea cu

Cînd intri în sălile acestei turi ți se pare că ai descins la deal în luna ianuarie. Zăi! Peste tot zăpadă. Mă aștepta zăresc muncitorii lucrînd pe uri. N-am zărit pe nici unul. oricît ar fi el de frunțos, pe bu tot nu poate să schieze. Bun Șiruri lungi de baloturi cu bun Și toate aceste baloturi sînt pe tine, stimată cititoare. Îmbrî în aceste baloturi, o să te du prima întîlnire, la primul ba prima cununie... pardon, vrea spun la primul twist. Bineînț balotul n-o să-l primești d filatură în formă brută, ci în mă finită, de la magazin. Fii nu s-a găsit, deocamdată, cura care să vină acasă ducînd un s leț plin cu bumbac și să-i șopte nevestii: „dragă, iată, cadou ziua nunții. Îți ofer această n rie primă. Tu prelucreaz-o în poștește inima: fustă, bluză cirpe de frecat parchetul!”

Așadar, spre a vă putea desc mai ușor în tehnică, să rețineț tocmai primele noțiuni: la fila bumbacul brut se transform fire.

1300 de muncitori lucrează filatură. Dintre aceștia, tînetare! 800 aparțin sexului s 800 de femei laolaltă! De al în toată uzina o să întîlnești multe: 3.500. Și, zău, nu se i nici un fel de ceartă și și o birfă! Lasă că și zgom mașinilor e destul de puter Dar, mai cu seamă, sînt feme locul lor, și la propriu și la figu Așa m-a asigurat locțiitorul s tarului de partid. Care de se locțiitoare. Același lucru mi

confirmat și președintele comitetului sindical. Care de fapt e președintă...

IN SECȚIE

Iată-o pe Ana Purdei. Lucrează aici din 1938. Lucrează mult și lucrează bine. „Produse de prima calitate”, mă asigură sindicatul arătându-mi firele ieșite din mina ei. „Produse de prima calitate” mă asigură bărbatul ei, brigadier în secție, arătându-mi plăcintele ieșite din mina ei. Pentru priceperea pe linie de filatură, Ana Purdei a primit insigna de frunză. Pentru priceperea pe linie culinară nu știu ce a primit. Nu mă amestec. Treaba dumnealui. Există și la „Bijuteria” insigne. De argint, de dublă...

Pascaru Eleonora. Ieri a fost muncitoare aici în uzină. Azi e ingineră. Tot aici în uzină. Acum are tot ce și-a dorit: diplomă, bărbat, copii. În cea dintâi realizare a ajutat-o fabrica. Cu următoarele două realizări s-a descurcat singură...

Notați: carde, lami-noare, ringuri, flaiere (nu fraier, care e cu totul altceva) sînt numai cîteva din mașinile secției filatură. Merită să le vedeți. Pe cuvînt de onoare. Pentru asta, eu m-am deplasat anume pînă la Arad. Altfel riscam să mi se taie prima! Și chiar dacă nu mi se tăia, ce haz are o primă, cînd nu știu la ce folosește un ring.

800!

„Aici e secția țesătorie”, mă anunță călăuza. „A, da, țesătorie”. N-am băgat de seamă, deși nu sînt aici decît 800 de războaie! Dintre cele mai moderne! Știți dv. ce înseamnă 800 de războaie? Să nu-mi spuneți că 800 de războaie înseamnă 700 + 100 sau 1000 fără 200 pentru că acest răspuns nu e nici concludent și nu are nici umor. O să vă răspund eu: 800 de războaie înseamnă în fiecare zi sute și mii de metri de țesături. E drept că nici acest răspuns nu are umor, dar în schimb e concludent. Și eu m-am deplasat aici la Arad să culeg fapte concludente, nu să fac umor. Umor pot să fac și la București. Și revine mai ieftin. Nu costă nici avionul și nici diurna. Așa că, înțelegeți dv. ce înseamnă 800 de războaie. Automate. Opt automate din astea pot fi conduse de o singură țesătoare.

Ca, de pildă, Nistor Fira. Ea conduce 8 războaie și un logodnic. Depășește norma în fiecare zi. La războaie. Drăguță foc și tînără, Fira. Are 20 de ani, are un păr oxigenat, are doi ochi negri și mai are și insigna de frunză! Frumoasă zestre. Și cite nu mai sînt ea în secție.

Așadar, la țesătorie, firul de humbac sau de celofibră (pentru că uzinele „30 Decembrie” prelucresc și celofibră) își schimbă identitatea reprofilîndu-se în țesătură. Vă închipuiți cumva că țesătura odată ieșită din mașini ia drumul magazinelor? Aș! Țesăturile pentru femei, ea și femeia de altfel, înainte să iasă în lume,

își face toaleta. Femeia ca să fie mai frumoasă pierde vremea mai întîi la coafor, la manichiuristă, la croitoreasă. Pentru toaletă, țesătura intră mai întîi la repansare, la spălătorie, la albitorie. Și tot ea și femeia intră la vopsitorie...

ÎN SFÎRȘIT, LE-AM CUNOSCUT

La imprimerie, ca să vorbim în termeni cosmetici, țesătura se rujează, se pudrează se rimează, cu alte cuvinte devine atrăgătoare. Bineînțeles nu se folosește rujul, pudra și rimelul. Imprimarea se face cu ajutorul unor șabloane metalice, valțuri gravate, scaldate în colorant. Pentru vopsirea și imprimarea unui metru de țesătură se folosește o cantitate de colorant aproximativ egală cu aceea folosită de 30 de femei, invitate seara la un spectacol de gală. Din acest punct de vedere, țesătura este mai extravagantă.

Aici le-am cunoscut pe Rodica, Marinela și Florela, prietenele bune ale bărbatilor, ori de cite ori aceștia sînt nevoiți să ofere cadouri soțiilor. Într-adevăr, cu

3 metri de Florela sau cu un cupon de Marinela căsnicia devine mai trainică, soțul devine mai apreciat, ba are dreptul chiar să întîrzie și la ședințe. Dacă pe parcurs mai intervin și 3 metri de Rodica în diverse culori, în mod cert soția nu te mai schimbă nici cu Raf Vallone.

Rodica, Florela, Marinela. Iată numai cîteva din produsele uzinelor „30 Decembrie”, care și-au cîștigat un bine meritat prestigiu în rîndurile sexului frumos. Asta o spun foarte serios. Ca nu cumva să creadă soția mea că glumesc cu Rodica, Florela și Marinela. Fiindcă pînă s-o conving eu că acestea sînt produse textile, primesc citație la tribunal...

LA PRISACĂ

Iată-mă într-o altă hală. Chiar din prag mă izbește un miros puternic și plăcut de miere. „Aveți în incinta uzinelor o unitate „Apicola”? „Nu, aici se produce catifeaua”. „Uite ce, tovarășe, îi atrag atenția ghidului, glume fac eu. Dumneata faci țesături. Te polteșe să nu-mi dai indicații eronate. Dacă aș lua-o în serios și aș serie

(Urmare în pag. 14)

Costache și portretul

Curioși mai sînt oamenii! Uite, Costache, prietenul meu. Lucrător destoinic, inimă largă, soț bun, părinte grijuliu. Numai cine nu-l cunoaște nu-l iubește. Unde mai pui că joacă șah cu o statornicie demnă de laudă.

Și totuși Costache al meu suferă de un cusur. E coțcar fără pereche.

— Măi băiete — îi spun — iar nu te astîmperi.

— Cum adică nu mă astîmpăr? Sînt om vesel. Are cineva ceva cu mine?

Îl privesc și îi cercetez cutele feții. Pare un tip posac. Părul îi cade în dezordine peste fruntea cam încrețită. Buza de jos îi atîrnă ca într-o veșnică mîhnire. Dacă mai adaogi și urechile cam mari, cam întoarse în afară ca două pilni, portretul devine apăsător. Cu greu îți poți imagina că omul acesta nu suferă. Ca să vezi cum înșalăă aparențele!

— Măi Costache — insist — dă-o încolo de treabă. Intri în casa mea și, în două clipe de neatenție, îmi schimbi carpetele din dormitor cu cele din sufragerie, muți jumătate din conținutul bufetului în bibliotecă și scrumierele mi le bagi sub pat. Ești neserios.

— Așa-i c-a fost grozavă?! — se bucură Costache. Și ride și bate din palme ca un copil.

Îl știu, nu-i vorbă, de mulțișor. Îi cunosc felul. La urma urmei, așa l-a făcut maica natură. I-a dat o față amărită și înșelătoare, lui — care știe să cînte și să glumească cît două zile pe zi.

Într-un cuvînt, Costache e o podoabă de băiat. Vesel, inventiv, cu suflet însoțit. La uzină e înconjurat de respect unanim, fiind — cum i se spune acolo — „asul inovatorilor”. Dacă nu greșesc, are vreo șase inovații la activul său. Și nu mărunțișuri, ci tot soiul de dispozitive serioase. Unele au fost preluate și de alte întreprinderi. Ce vrei? Îi place să perfecționeze mașina.

— Să fie socialistă, bre! — zice. Mașina, ca și omul, are nevoie de nivel ridicat. Atunci să vezi productivitate! Să vezi economii! Le depunem la C.E.C. pe numele tovarășului Socialism. Mai iese și dobindă.

Acesta e Costache. Dacă vrei să-ți luminezi inima, caută-l pe Costache. De sub nutra lui abătută izbucnesc, asemeni unor oști în atac, toate glumele și ghidușile pămîntului. Cred că și bătrînul Schopenhauer, de l-ar fi cunoscut, și-ar fi întors pe dos coșogea sistem filozofic.

Ei bine, într-una din zilele trecute, Costache m-a descumpănit. Mi-a telefonat și, în cuvintele cele mai sobre din lume, mi-a propus o întîlnire urgentă. Glasul său părea pur și simplu tragic.

— Dar ce s-a întîmplat? — am încercat să mă dumiresc.

— Vino și vei vedea — a fost răspunsul, grav și concis.

M-am dus. Mi-a strîns mina tăcut. În zadar am căutat să aflu pricina cumplitei sale amărăciuni. Doar atît mi-a spus:

— Hai cu mine.

Am parcurs aproape un kilometru de drum fără să scoatem o vorbă. Depresiunea în care se afla prietenul meu mă paraliza. Gura îmi era încheștată, limba legată. Cohorte de gînduri negre îmi cutreierau mintea.

În sfîrșit îl aud:

— Aici!

Și mă introduce într-o expoziție de pictură. Îmbia de frumoasele tablouri rînduite jur împrejur, de tinerețea și armonia coloristică, darnic revărsate, mă pregătesc să cercetez pe îndelete fiecare lucrare. Dar Costache nu mă lasă. Mă prinde de braț și mă împinge către peretele din fund.

— Uite stimabile, privește-mă!

Ridic ochii și descopăr în adevăr pe perete portretul în ulei al lui Costache. Dar în aceeași clipă un fior amar îmi umple ființa. Ce fel de Costache e asta? Să-i plîngi de milă, nu alta. Fruntea și mai încrețită, buza și mai lăsată, urechile și mai convexe. Părul în color îi curge pe frunte ca într-un duh al beției. Obrajii, acoperiți cu peri țepoși, sînt pătați în violet murdar. Ochiul sînt cu desăvîrșire stîniși. Nimic, absolut nimic din Costache cel autentic. Nici o rază din generoasa lui lumină; nici o urmă din entuziasmul său; nici o frîntură de cîntec din puzderia-i de cîntece. Dedesubt serie însă, precum ca să se știe: „Inovatorul”.

N-am stat mult în fața operei cu pricina. Am părăsit sala tăcuți și jenați. Abia după o vreme Costache rupse tăcerea.

— Habar n-ai tu ce m-a supărat mai rău în toată povestea asta!...

— Cum să n-am habar, dragă Costache? E o porcărie! Ce fel de artă e asta, cînd nu vede nimic înlăuntrul omului? Cînd îngroașă anapoda niște trăsături exterioare și compune un chip total neadevărat. Și-apoi, culorile. N-ai văzut? Parcă le amestecă în ciubăr pînă ajung să semene cu noroiul...

— Fleacuri, băiete! Astea-s fleacuri! — mă corectă Costache, căruia îi revenise buna dispoziție. Ceea ce m-a supărat mai rău e altceva.

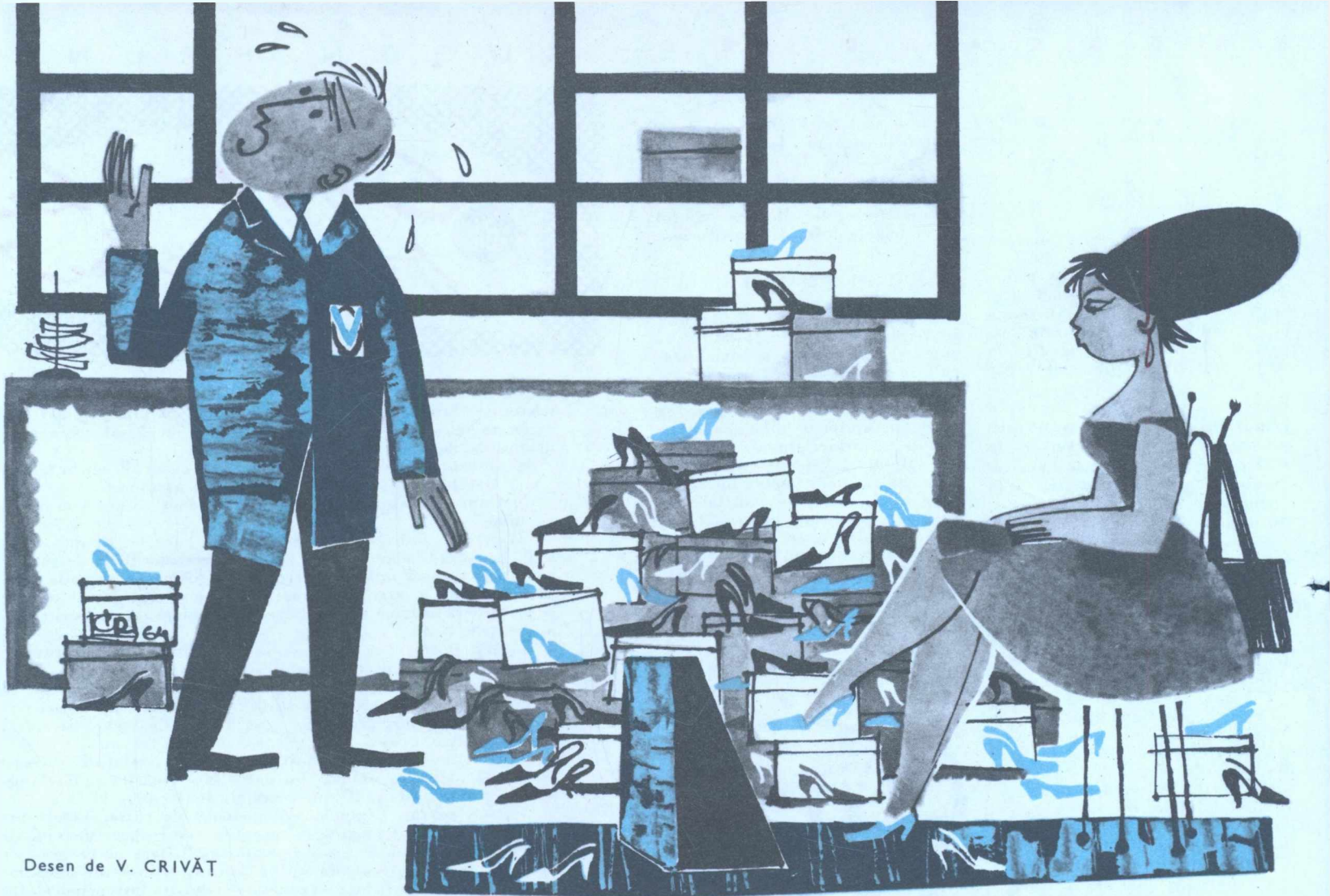
— Ce?

— Am un neg pe ceafă...

— Ei și?

— Fire-ar a naibii de natură, că nu mi l-a fixat unde trebuie!

Închipuie-ți ce capodoperă ar fi ieșit dacă-l aveam pe naș!

Desen de V. CRIVĂȚ

—Uf! Vino repede cu condica de reclamații, tovarășe responsabil, că aș vrea să-i spun ceva tovarășeii!

CHEIA PERSONALITĂȚII

*E foarte greu în artă (dar se poate!)
Să ai un pic de personalitate,*

*Un fel al tău de-a face pomi și cer
(Adică la un „plastic“ mă refer!)*

*Astfel încât, în orice-mprejurare,
Să te identifice fiecare*

*Privindu-te cu ochii ca de broaște:
— A! Țsta-i ăla, cine nu-l cunoaște?!*

*Amicul (tot un „plastic“, se-nțelege!)
De câțiva ani, ce face și ce drege,*

*Nu-i chip să se impună prin nimica
(Deși a dat ceva și la „Urzică“!)*

*Aceasta l-a adus la disperare.
Și, într-o permanentă căutare,*

*Porni să afle cheia care poate
Să-i dea un dram de personalitate*

*Care să-l scoată din anonim —
Și iată că minunea s-a-ntimplat:*

*Azi îl cunoaște orice pieton
C-a început... să poarte barbison!*

STELIAN FILIP

*Locul, lângă mindra lună,
Nu sub falca de țărină.
Aici, de nu-i cumva alt
Colț mai bun și mai înalt,
Pin' la care, n zarea lungă,
Nici vulturii să n-ajungă.*

*Și se da de-a berbeleaca,
Aurind la stele teaca.*

*Dar, când fu mai în ertas,
Vintul aripa și-a tras,
Și-n smucite rotocoale,
A venit paiul devala
Într-o gură de zăvoi,
Unde se făcu gunoi.*

*În țării, peste ponoară,
Numai vulturii mai zboară.*

I. CALBOREANU

*Pornind vîntul peste plai,
Răscoli de jos un pai
Și-l purtă, un timp, hai-hui
Prin împărăția lui.
Mai luă, luînd, drept vamă,
De prin bălării o scamă,
O frîntură de ziar,
Trei umbrele de mărar,
Ba și-o coajă de nuia
(Care nu-i prea trebuia).
Apoi se urni cu ele
Spre luceferi și spre stele.*

*Stătu paiul, astfel dus,
Colo-n albăstrime, sus,
Lîngă nori tăcuți și suri,
Printre pajuri și vulturi
Și zicea, în semeție,
Că uici e drept să-i fie*

Maricica

Într-o seară, pe când se afla în grădina casei cu numărul 206 de pe strada Principatele Unite, stăpina locuinței a primit o veste rea și a leșinat dărîmînd faunul de ghips.

În fața casei de la numărul 206 este o grădiniță cu arbuști, flori și globuri de sticlă colorată în vîrfuri de araci. În mijlocul grădinii se găsea un faun de ghips al cărui păr creț fusese mîncat de vreme în jurul creștetului, ceea ce-l asemăna cu un călugăr catolic.

Cine era stăpina casei cu grădiniță? De cînd îi murise bărbatul, nu-i mai rostise nimeni numele de botez. El obișnuia s-o strige „Alexandrina!”. De unsprezece ani însă, femeia nu mai auzise decît numele soțului, lingă care se adăuga, după împrejurări, *tovarășă*, ori *madam*, ori *doamnă*, ori *duduie*.

Intrucît văduva răposatului Curelea era o femeie respectabilă, voinică și cu părul oarecum cărunt (de unsprezece ani se menținea alb-negru-roșu) se înțelege că nici un bărbat nu se mai încumetase s-o alinte cu *duduie*. Așa i-a spus numai Maricica, fetișcana pe care vecinii și trecătorii au putut s-o vadă zilnic — timp de opt ani — scuturînd așternuturile, măturînd în fața casei, stropînd trotuarul și florile, plecînd la piață și venînd de la piață.

Pentru Maricica, stăpina casei de la nr. 206 a fost *duduie*, timp de opt ani. Într-o vară cu secetă cumplită în Moldova, văduva fostului casier Curelea dintr-o direcție a unui minister, a luat-o de suflet pe Maricica tocmai de la Căunoasa, un sat uitat de lume din ținutul Vasluiului. Pe atunci, tatăl Maricicăi, nepot de pe un văr de-al treilea al bătrînului Curelea, răzbit de foame i-a scris rudei din Capitală să-i scape de la pieire pe cea mai mică dintre cele șase fete. Și madam Curelea, care era singură, i-a trimis răspuns în locul răposatului; o dată cu răspunsul a plecat și un mandat poștal, plată pentru drumul mezinei.

De la vîrsta de zece ani deci, Maricica a fost fată de suflet la madam Curelea. Nu există nicăieri pe lume un regulament care să stabilească exact raporturile între părinții benevoli și copiii de suflet. Acest regulament l-a formulat pentru întiași dată în istorie madam Curelea, explicîndu-i Maricicăi într-o seară de toamnă care vor fi relațiile dintre ele două:

— Tu ai să te scoli de dimineață înaintea mea și iarna ai să aprinzi focul, iar vara ai să stropești grădina și trotuarul din fața casei. O dată pe săptămînă spălăm podelele și geamurile cu leșie fierbinte. O dată pe lună batem pernele, covoarele, saltelele. O dată la două săptămîni albim rufele. Dimineața gătim, după masă coasem, cîrpim. În schimb, o dată pe săptămînă ai să mergi la piață cu mine. La două luni, îți scriu eu cartea poștală acasă...

Maricica asculta cu ochii mari, tăcută, cu buzele subțiri și strîns într-o jumătate de zîmbet. Dacă vreodată ar fi răsfoit hîrtoagele arhivei biroului de servitori al Primăriei Municipiului București ar fi găsit acolo multe din articolele regulamentului instituit în seara aceea de toamnă de madam Curelea. Numai unele prevederi erau originale.

— Nu mai ai pe nimeni pe lume afară de mine. Eu te îmbrac, eu te hrănesc, eu trebuie să știu ce faci și ce gînduri porți în cap. În schimb, tu ai să înveți să-mi spui *duduie*; dimineața cînd mă vezi, cînd pleci și cînd vii, zici frumos „sărut-mîna”. După ce mînci, spui tot sărut-mîna.

Convorbirea, în care una din părți a dat numai din cap în semn de răspuns afirmativ la întrebarea „înțelegi?” și negativ la întrebarea „ai să faci altfel de cum îți spun?” s-a terminat după patru ore. După patru ore, Maricica a primit doi biscuiți, o hasma veche neagră, cu care să-și acopere capul și instrucțiuni precise cu privire la aprinsul luminii electrice, pentru că se făcuse noapte.

O noapte chinuitoare în care Maricica a plîns cu pumnișorii în gură pînă spre ziuă, de dor, de urît și de spaimă.

Au mai fost și alte nopți cu lacrimi de-a lungul celor opt ani. Dar din ce în ce mai rare. Fata a crescut, a aflat cite ceva de la lume. Acasă n-a mai scris. Madam Curelea a început să aibă încredere în ea. Costa o nimica toată, muncea zdravăn, vorbea puțin, cînd nu era trimisă undeva și nu mai avea nici treabă, stătea singuratică și tăcută în bucătărie. La scatoalcele scăpate citeodată de mama adoptivă pe motive de nervi, fata de suflet nici nu crîcnea. La pocherile dese cu caniotă grasă pentru gazdă, servea tăcută, alunecînd ca o umbră spre admirația musafirilor care se plîngeau totdeauna că au în case toate și stricate.

— Pardon, madam' Sfințescu — corecta subțire gazda — asta nu e servitoare, e fiica mea de suflet. Am și act. N-o scot încă în lume, dar cînd o să-i vină timpul... și madam Curelea ofta matern, cu ochii mijîți spre necuprinsurile viitorului.

Pe Maricica a scos-o însă în lume viața, înainte ca altcineva să fi dorit cu tot dinadinsul aceasta. Madam Sfințescu, vecina de la 204, avea o fiică planificatoare la Trustul alimentației publice din raion. Trustul a dat un festival artistic urmat de dans, pentru funcționari. Sfințesca cea tină răspundea de tombolă. Sfințesca cea bătrînă a cerut-o cu împrumut pe Maricica de la madam Curelea ca s-o ajute pe Sfințesca cea tină ră la tombolă.

Maricica a dat cîștigătorilor obiectele de tombolă pînă s-au terminat. Iar cînd s-a terminat tombola, Sfințesca cea tină ră s-a dus la masa unde maică-sa, madam Curelea și alte cunoștințe și rubedenii de-ale lor înfulecau mititei și se înveseleau cu vermut la baterie. Maricica s-a trezit deodată singură lingă rafturile fostei tombole. Nu i-a spus nimeni să plece sau să rămînă, dacă să se ducă mai încolo ori să stea pe loc. A rămas singură, parcă nedumerită, privind fără să cunoască

ori să recunoască pe cineva — la mulțimea de dansatori vînzolită de vînturile muzicii, departe, în mijlocul grădinii de vară. Dacă cineva s-ar fi uitat la fata aceea nu prea frumoasă dar trupeșă, căreia răcoarea nopții îi infiora danteluța șortului, ar fi văzut-o la fel de nemișcată și după un ceas și după alte două.

Dar nu s-a uitat nimeni la ea timp de două ceasuri. Abia la începutul celui de-al treilea ceas s-a apropiat un tinerel, care nu știa cum să-și poarte mîinile. A aruncat o căutătură lungă rafturilor goale, teighelei goale, biletelor risipite pe jos. A ridicat ochii și către Maricica.

— S-a terminat tombola? — a întrebat șovăitor.

Maricica l-a privit și ea. Era înalt, osos. Se încălzise pesemne și purta haina pe umeri. I-a răspuns scurt:

— Da.

— Atunci... atunci, de ce... de ce mai stați aici?

— Dar unde să stau?

— Să... să dansați de exemplu...

Maricica a ridicat din umeri:

— Nu știu să joc.

Tinerelului i-a venit încet-încet inima la loc. A prins chef de vorbă. A aflat nu numai că fata aceea nu știe să joace, dar că n-are habar de multe alte lucruri, n-a umblat niciodată cu mașina, n-a fost niciodată la cinematograful, nu știe nici a scrie, nici a citi.

Iar Măricicăi i s-a făcut cunoscut despre el că-l cheamă Anton, că-i șofer. Ia trust și că face acolo și alte lucruri despre care ea auzea atunci întia dată cum se numesc.

Cînd au prins a se risipi cețurile nopții, Anton i-a întins mîna și i-a spus „la revedere, Maricica”.

Maricica s-a uitat cu mirare la cele două mîini înlănțuite, a ei și a lui; timp de opt ani nu dăduse mîna cu nimeni. A spus și ea:

— La revedere, domnule Antoane.

Și s-au întîlnit iar marți.

Miercuri, madam Curelea a luat-o la descusut pe Maricica unde a fost, cu cine, de ce, ce-a făcut, ce gînduri are, cine e băiatul. Și i-a interzis să se mai vadă cu el. Miercuri seara, Maricica și Anton au vorbit în Parcul Libertății pînă la miezul nopții, cînd madam Curelea, care a așteptat-o în nervi a bătut-o pe fată cu bățul de scuturat covoarele. După miezul nopții, Anton l-a ținut mult de vorbă pe taică-său, cu toate că bătrînul mecanic trebuia să fie odihnit pentru că intra în schimbul de dimineață la fabrica de înghețată.

Joi, nu mult după răsăritul soarelui, madam Sfințescu a chemat-o prin bătăi în perete, pe vecina ei de la 202, madam Panțiru, ca să-i comunice ultima veste:

(Continuare în pag. 15)

Desen de AL. CLENCIU

Pe urmele MAESTRULUI

CROAZIERĂ DUMINICALĂ

*Pline sint de dimineață
Citădinele artere:
Mulți se duc în „croazieră”
Spre covoare de verdeață.*

*Încărcate geamantane
Poartă unii cu prestață
Parcă ar pleca-n vacanță
La Predeal sau Herculane.*

*Nelipsită-i din pastelul
Drumului către poiană
Pintecoasa damigeană.
Fără vin nu merge mielul!*

*Bucuroasă, mama mare
Își arată optimismul:
— Nu mai simt reumatismul
Deci va fi o zi cu soare...*

*Către prinz e voioșie
Prin poiana înverzită
Într-o clipă devenită
Coșcoagea sufragerie.*

*Sperge liniștea sihastră
Trilul gîngăș de soprană
Și acolo, în poiană
Curge „Dunărea albăstră”.*

*Prinde altul să-și dezmiere
Micul său acordeon
Și-n al muzicilor zvon
Ring de dans e iarba verde.*

*Cui i se închide geana,
Ca să n-aibă-n somn suplicii
Că îi beau vinul amiciei,
Ia ca pernă damigeană.*

*După ce se lasă seara,
Lumea la autobuz
Dă asalt pin-la refuz
Și îi populează scara.*

*În lumina viorie
Stînd cu resturi de mîncare,
Iarba din poiană pare
Și mai verde de mînie.*

V. D. POPA

Săritura peste cal

Am o mulțime de prieteni care cunosc diverse limbi străine; unii două, alții trei, iar alții chiar mai multe. În ce mă privește, eu cunosc o singură limbă străină: limba cailor. Nu vă mirați, că nu e glumă: înțeleg ce vorbesc caili. Ce, e puțin? De vreme ce caili cunosc limba omenească (cînd îi spui „Di căluț”, nu se duce?), nu e cu atît mai normal ca și anumite persoane să înțeleagă ce vorbesc caili? Unde mai pui că am și un avantaj. Îi pot înțelege pe toți caili de pe mapamond, întrucît caili nechează în aceeași limbă pe toate meridianele pămîntului.

Așa se face că acum cîtva timp, aflindu-mă pentru un reportaj la G.A.C. Sofronea din raionul Arad, mi-a fost dat să aud într-un grajd al gospodăriei o conversație foarte interesantă. Discuta o iapă, Frumușica pe numele ei, cu soțul ei, armăsarul, pe nume Fulgerul, și cu mînzul lor, Bobocel. Tocmai luau masa. Erau la felul unu: fin. (Asta-i la cabaline: felul unu, felul doi și felul trei tot fin e. Sau ovăz. Dar tot așa: felul unu, doi și trei, ovăz. Nu le combină. N-au imaginație). Și cum vă spun, mînceau.

— Bobocel, spunea mama Frumușica, nu clefăi din fălci! Învață să mînci civilizată. Cînd o să fii mare ce-o să faci?

— O să tragă la ham! mormăi armăsarul. Lasă-l să clefăie, că tot salam de Sibiu ajunge!

— Ai și tu niște concepții! făcu iapa. Și te mai aude și asta... „Ăsta” eram eu.

— Las' s-audă, spuse Fulger, că tot nu pricepe nimic! Nu-i vezi? Noi înțelegem tot ce ne spun ei, dar ei habar n-au ce vorbim noi! Și, cică, tot ei sînt deștepți!

Am tușit încurcat, dar n-am scos o vorbă.

— Ei, oftă iapa înghițind finul, dulci mai erau știuleții ăia de porumb...

— Ce-i aia știuleți de porumb? întrebă mînzul.

— O mîncare grozavă! oftă și armăsarul. Dar a-nțarcat bălaia!

— Ce-a înțarcat? întrebă Bobocel.

— Bălaia!

— Ce-i aia Bălaia?

— Porumbul!

— Adică nu ne mai dă! îl lămuri Frumușica.

— Și de ce nu ne mai dă?

— Vreau la masă să am liniște! izbucni armăsarul. Viu obosit de la muncă și vreau să-mi mînc în pace finul! Nu-mi mai bate capul!

— De ce? sări Frumușica, lasă copilul să întrebe! Halal educație! Uite așa ajunge el din cal, măgar!

— Ia nu mai fă și tu din țînțar armăsar! se sborși Fulger! Mă duc să mă culc.

Armăsarul plecă și Frumușica își chemă aproape mînzul.

— Uite ce a fost, Bobocel. Aici, la G.A.C. Sofronea, porumbul-știuleți se depozitează, ca peste tot, în pătule. Porumbul ăsta, de fapt, nu e hrană destinată nouă.

— Și atunci cum l-ați mîncat?

— Păi aia-i! Îngrijitorii noștri erau oameni de treabă și ne-au furajat, cum spun ei, auzi vorbă, „furajat” cu porumb.

— Dar pătulele astea nu erau închise?

— Nu, că magazinul nu le încuia și nici vicepreședintele gospodăriei, pe numele lui, Cercel, nu s-a opus. Ba chiar nici consiliul de conducere al gospodăriei nu a luat măsuri.

— Oameni buni!

— Grozavi! Ce să-ți spun, am tras niște mese cu porumbul ăsta de s-a dus vestea! Numai lăutari n-am avut!

— Si ați mîncat mult, mamă?

— Am mîncat ceva! Vreo cîteva vagoane.

— Și asta e mult?

— După noi, cabalinele, nu e mult. Dar după ei, oamenii, e enorm! Cică e risipă! Cînd îl mîncă ei nu-i risipă! Ce să mai vorbim! Și era bun...!

— Ce rău îmi pare! oftă mînzul. Uite, dacă aș avea acum un vagon de porumb, tot l-aș mînc!

— Ferească dumnezeu! sări iapa. Am uitat să-ți spun. Nouă cai, tocmai fiindcă s-au lăcomit și au mîncat prea mult porumb, au murit!

— Au murit?

— Da! Vezi tu, oamenii au o zicală foarte adevărată: lăcomia strică omenia! Nu știu cum se traduce asta la cai...

— ... strică călăria!

— Nu fi prost, că nu se potrivește! Și mai e și cacofonie! Hai, treci la culcare și lasă-te de traduceri.

Am ieșit și eu din grajd și mi-am notat cele auzite. Apoi m-am dus la unul din membrii gospodăriei, căruia îi solicitasem date pentru reportaj. Povestea asta nu mi-o relatase. L-am luat repede.

— Dar cu porumbul ăla pe care l-au mîncat caili, cu vagoanele, și nouă din ei au murit, cum e?

— Omul a rămas cu gura căscată.

— De unde știți?

— Știu!

— Cine v-a spus?

— Am tras cu urechea cînd vorbeau...

— Cine?

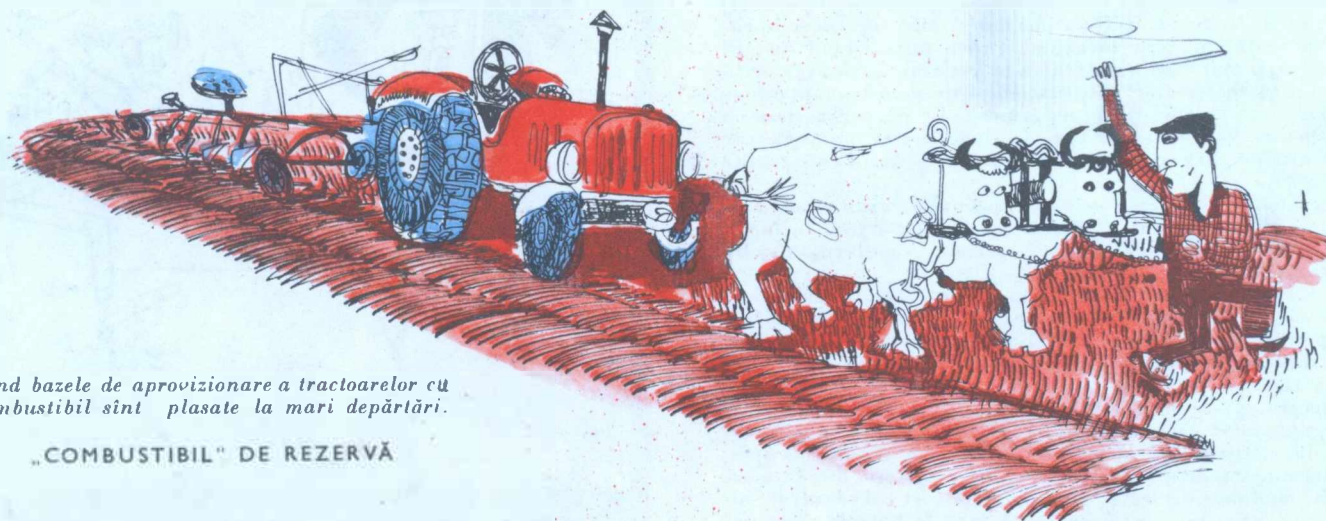
— Caii!

Interlocutorul meu a amuțit pentru două minute, apoi m-a bătut pe umăr.

— Povestea cu porumbul e adevărată, frățioare, dar dumneata du-te la doctor!

Și a luat-o din loc. Nu l-am oprit. Du-te și explică-i lui ce limbi străine cunosc eu.

SADI RUDEANU

Cînd bazele de aprovizionare a tractoarelor cu combustibil sînt plasate la mari depărtări.

„COMBUSTIBIL” DE REZERVĂ

Desen de POPA VALENTIN

Desen de RIK AUERBACH

— Mi-ai promis că după meci mergem la
— De unde era să știu că încasăm o ase-
neea bătaie...

Desen de ADRIAN LUCACI

NOCTURNĂ

ZI-I PE NUME!

Vizirii

Vizirii prea Sublimei Porți
Prin multe și mărunte trucuri
Storceau bacșiguri și ciubucuri
Și de la vii și de la morți.

Stringeau arginții cu ocaua
Și nu disprețuiau nimic
(Nici chiar modestul irmilic)
Ca să-și ticsească teșchereaua.

Planificată fără greș
Trăiau o viață-n geamparale
Printre parfumuri și sofale
Între cadine și peșcheș.

Dar iată că la noi acasă
Doi soți (nici unul otoman)
S-au prefăcut cam de vre-un an
El, în vizir, ea-n vizireasă.

Și de la muncitori percep
Mereu rușfeturi personale
Drept mici venituri chenzinale
Pentru smochine și salep.

Dar cinci sau zece lei pe lună
Lăsați de fiecare ins
Nu stinge focul ce-a cuprins
Pe soții Haicu*) împreună.

Gîndindu-se la noi tributuri
Vizirii ce s-au socotit?
C-ar fi cu mult mai nimerit
Să 'le numească „împrumuturi“.

Planificîndu-și munca-n doi
Au început să împrumute
De pretulindeni mii și sute**)
Uitînd să le mai dea-napoi.

Restituirea-i o problemă
Pe care nimeni n-o ridică.
Vizirii mei, la o adică,
Pe toți i-ar mazili din schemă.

Păcat că toate aceste fapte
Ce nu admit de loc tăgada,
Nu le-a scornit Șeherezada
În a o mie doua noapte.

MIRCEA PAVELESCU

*) Haicu Ștefan și Livia de la I.R.I.L.,
(Întreprinderea raională de industrie locală)
Bozovici. El este șef de sector și ea cal-
culatoare.

**) De la tâmplarul Băcilă Nicolae
1000 lei
De la sifonarul Aldescu Gh. 1000 lei
De la cojocarul Uscatu Nicolae 2000 lei etc.

MIC ÎNDREPTAR PENTRU...

Stimată tovarășă contabilă,

Te rog să mă ierți că îndrăznesc să-ți răpesc din timpul atât de prețios, dar crede-mă că n-am încotro. De la data cînd am părăsit întreprinderea Romtrans-Agenția Galați și soția mea a primit cartea mea de muncă însoțită de adresa Nr. 5761 în care din iuteală de mină mă declarai decedat, mă izbesc zilnic de unele mici probleme cărora nu știu cum să le fac față. De aceea cel care am fost, mai sint și voi fi Eftimie Macri, vă rog să mă ajutați la întocmirea unui mic îndreptar pentru decedații care se bucură de o bună sănătate.

Întii și întii, stimată tovarășă contabilă, nu știu dacă să aduc și la serviciu coroana de flori sau să o las acasă, pe poartă.

În al doilea rînd, nu știu ce să fac cu mîinile. Înainte vreme, în orele de repaos, obișnuiam să le încrucîșez la piept, dar această atitudine ar putea să apară, acum, cel puțin, o aluzie...

De curînd, după un duș, am intrat în cameră acoperit cu un cearșaf, ceea ce i-a făcut pe toți ai casei să sară pe fereastră strigînd: „E adevărat, e adevărat!“

Dumneavoastră ce credeți că poate însemna asta?

Soția, bunăoară, din clipa cînd a primit adresa dumneavoastră, mi-a interzis să mai cobor în beci cu lumînarea, sfătuiindu-mă totodată să evit pe cît posibil unele expresii ca acestea, de pildă: „mort de oboseală, mort de sete, mort de frig, mort-copt etc și pe care ea le consideră vagi aluzii la starea mea civilă.

De asemenea, cu ocazia reangajării mele, în noul serviciu, cineva de la serviciul „personal“ citind în cartea de muncă ultima mutație, a propus ca examenele medicale să nu mi se facă la policlinica teritorială, ci la medicul legist...

În așteptarea prețiosului dumneavoastră îndreptar, rămîn pe și mai departe (în viață) cel care a fost, este și va fi

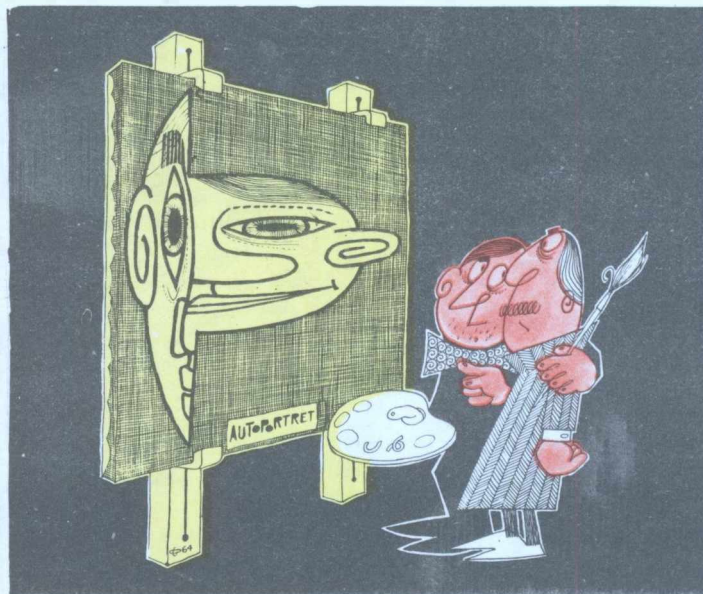
EFTIMIE MACRI
Brăila
str. Rozelor nr. 1

Tovarășei CIBI ROZALIA
— contabilă —
Romtrans-Agenția Galați

P. conf. SILVIU GEORGESCU

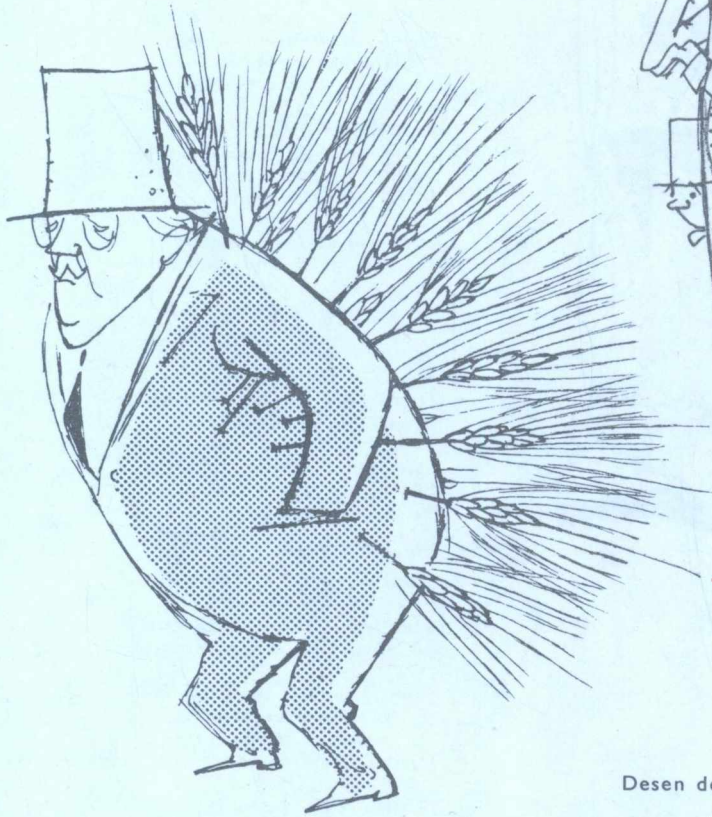
Calitatea oglinzilor lasă uneori de dorit

— Abstracționism?...
— Da' de unde... L-am pictat privind-mă în oglinda de la toaletă..

Desen de OVIDIU OPRESCU

La conferința de la Bruxelles în problema prețului cerealelor, R.F.G. a luat o poziție opusă celei adoptate de restul partenerilor din Piața comună.

Desen de EUGEN TARU

„POZIȚIA ARICI”

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Box fiscal

Autoritățile din Marea Britanie au hotărât să asigure pe toți percepătorii fiscali cu câte 1 000 lire sterline împotriva infirmităților provocate în urma loviturilor primite de la contribuabili.

... Spre deosebire de contribuabili, care nu primesc nici un fel de asigurare, de pe urma loviturilor pe care le dă fiscalul...

La coadă

Viitorii medici ai Franței fac toată noaptea coadă. Coadă la alimente? Nu. Coadă la cursuri? Nu. Coadă la înscriere pentru a putea ocupa un loc de practicanț la clinică. Ca să obții acest drept trebuie să fii printre primii la cursuri și printre primii la coadă. Altfel, nu ieși din școală tobă de carte.

Și, dacă nu ieși tobă de carte, iei... praful de pe tobă!

Armele și negrii

În Africa de Sud s-au împărțit de curind arme la populația albă. Autoritățile precizează că negrii nu trebuie să se sperie, pentru că vor primi și ei partea lor. În ce constă această „parte” nu se precizează. Probabil, albi vor primi armele, iar negrii... gloanțele.

Statistica și moda

O statistică franceză arată că, numai la parade ale modei, festivaluri și alte manifestări, s-au folosit în anul 1963 următoarele:

- 42 ouă de diferite păsări;
- 3 copite prelucrate;
- 1 copită neprelucrată;
- 109 dopuri de plută;
- 2 furculițe;
- 6 lingurițe desert;
- 9 cadrane de ceas;
- 41 oase diferite și multe altele.

Toate acestea, scriu ziarele, au luat parte la nebunia modei... Nebunia modei, sau moda nebuniei?

Din frumusetile

A, nu! În cele ce urmează nu este vorba despre rolul și importanța medicinei, lucruri pe care dintotdeauna mi-am luat angajamentul să le cunosc și să le respect de la distanță, sarcină de care însă nu am reușit să mă achit pînă la capăt. Un ficat care a început să mă șicaneze ca un coleg invidios, m-a trimis deunăzi la policlinică.

Am intrat plin de încredere în viitorul meu și al ficatului. Omul în alb din fața mea îmi cercetă fișa și remarcă, cu o mare satisfacție:

— E clar: ai o paloare care vine de la o afecțiune duodenală.

Necunoscuta formulă mi s-a părut înfricoșătoare.

Medicul, deși absorbit și cucerit de simptomele mele, s-a simțit totuși dator să mă liniștească, explicându-mi:

— În schimb nu ai nici urmă de litiază biliară, cu toată durerea din regiunea hipocondrului drept; funcția d-tale biliară îmi place de asemenea.

I-o fi plăcînd lui. Eu însă, aceste cuvinte misterioase le simțeam năpustindu-se asupra mea ca săgețile unor arcași nevăzuți, dintr-un roman de aventuri. M-a cuprins un tremur pe care-l stăpîneam cu greu.

Omul în alb mă socotea complet edificat și liniștit, așa că-i dădea înainte:

— Mda! După toate semnele nu cred să fie nevoie de o laparatomie.

Cu asta mi-a dat la cap. Încercai să-mi imaginez jalea ce o voi lăsa în urma mea. Cine o să mă plîngă mai mult?

Glasul medicului mă readuse temporar în lumea aceasta:

— Deci e bine. Nu ai nimic grav.

Aha! O întoarce, am gîndit. O întoarce, ca să-mi aline ultimele clipe.

El continuă imperturbabil, ignorînd drama din fața lui:

— Restul simptomelor sînt clasice. Aproape patognomonice. Admirabil!

Ce o fi găsind el admirabil la mine? Am trecut însă peste asta, considerînd că este o chestiune de gust.

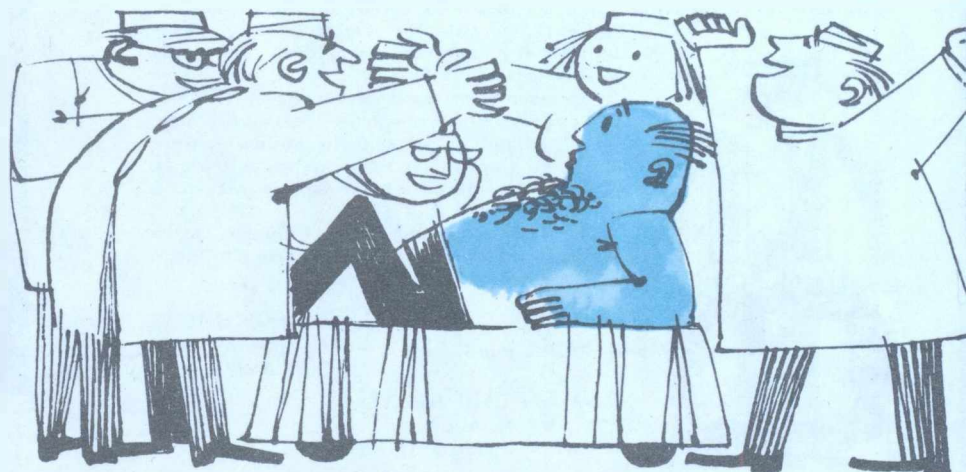
Omul în alb continua să mă su-

cească profesional. Îmi palpă ficatul și exclamă cu o bucurie cum probabil simți Columb cînd descoperi America:

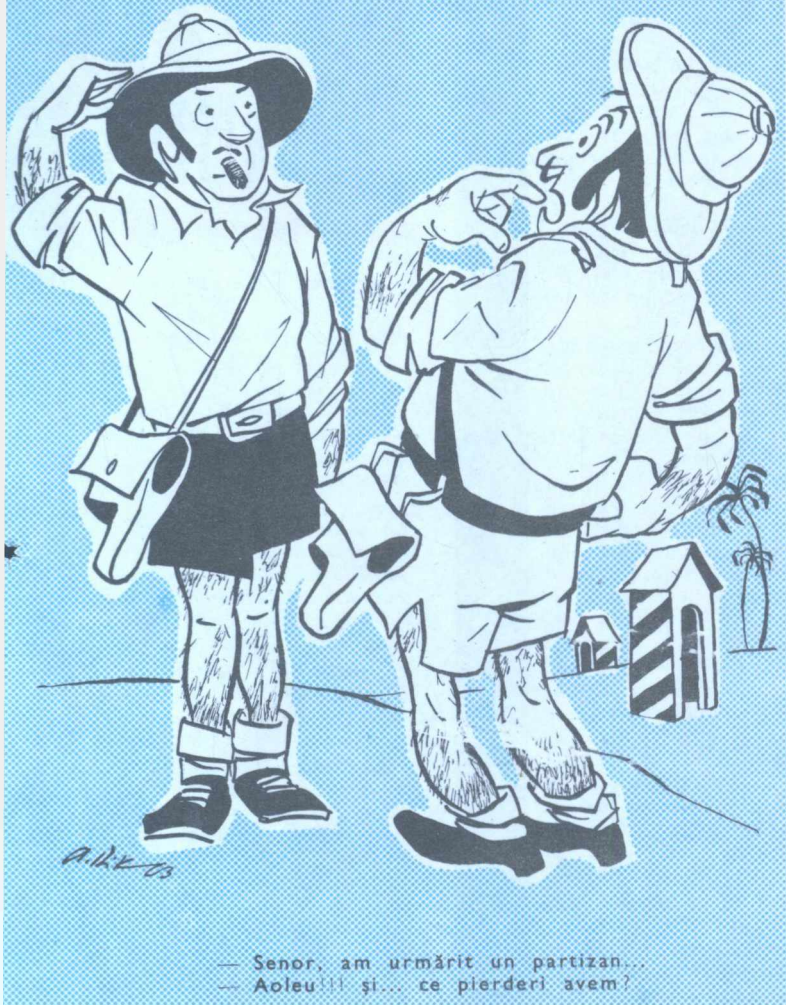
— Aha! Aici! Frumoasă hipertrofieră!

Apoi mă pofti cu bunăvoință la razele X, mă privi îndelung și strigă din nou:

— Splendid!

Desen de RIK AUERBACH

— Senor, am urmărit un partizan...
— Aoleu!!! și... ce pierderi avem?

A. S. U.
(AGENȚIA
DE ȘTIRI
„URZICA“)
COMUNICĂ:

LONDRA: Mare senzație face în ultima vreme cvintetul „Suro-rile vesele“, care dă în fiecare seară concerte într-un bar londonez. Ziarul „Observer“ arată că „cvintetul“ este alcătuit din

cinci călugărițe dintr-o mănăstire din apropierea Londrei. Unele ziare arată că o parte din călugărițe nici măcar nu cunosc bine bu-cățile de muzică ușoară pe care le interpretează, dar asta dă mai mult farmec. Iese ceva foarte original.

Un fel de ghiveci călugăresc!

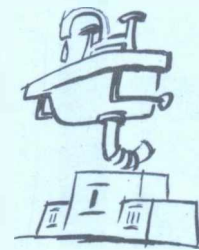
ATLANTA (S.U.A.). La o adunare care a avut loc recent în localitate și la care au participat 300 negri, rasiștii au întrerupt lumina. Asta, pentru că la uzina electrică direcțiunea este formată din albi și rasiștii nu sînt de

acord ca negrii să primească de acum încolo lumină de la albi.

De altfel, nici pînă acum n-au primit de la rasiști decît... întunericul.

★

McMASTER (Canada). Un nou sport au inaugurat recent studenții universității McMaster: împingerea unei chiuvețe demontate pe o distanță de 320 km. Ziarele califică astfel noua îndeletnicire: „cel mai stupid record al a-lui!“.

Cel mai stupid lucru este însă să faci din asta un record!

★

medicinii

Era limpede că vrea să-mi abată gîndurile spre niște splendori pe care pînă una alta nu le gustam. El însă părea sincer entuziasmat: — Veniți! Veniți să vedeți ce frumos...

Cei cărora li se adresase chemarea, medici, asistenți, surori, se adunaseră în grabă și începură să mă laude la rîndul lor:

— Ce frumos se vede! Ce minunat se desenează.

La început, așa cum stăteam, cu anatomia internă expusă privirilor, simțeam o oarecare stinghereală, dublată de o mare ciudă că nu reușesc să mă încînt și eu de splendoarea ficatului meu. Pe urmă, fiindcă exclamațiile nu mai conțineau, începui să mă simt ca un tablou prețios al școlii flamande, în fața vizitatorilor unui muzeu. Treptat, laudele lor începură chiar să-mi facă plăcere. Probabil fiindcă sînt un pic vanitos. Ba, la un moment dat, am încercat un vag sentiment de regret că nu era acolo și logodnica mea, să vadă cîți oameni serioși îmi recunosc farmecele

și calitățile mele ascunse. Desigur, m-ar fi prețuit și ea și poate, datorită acestei nostime hipertrofii, m-ar fi iubit mai mult, iar seara s-ar fi plimbat mai mîndră la brațul meu.

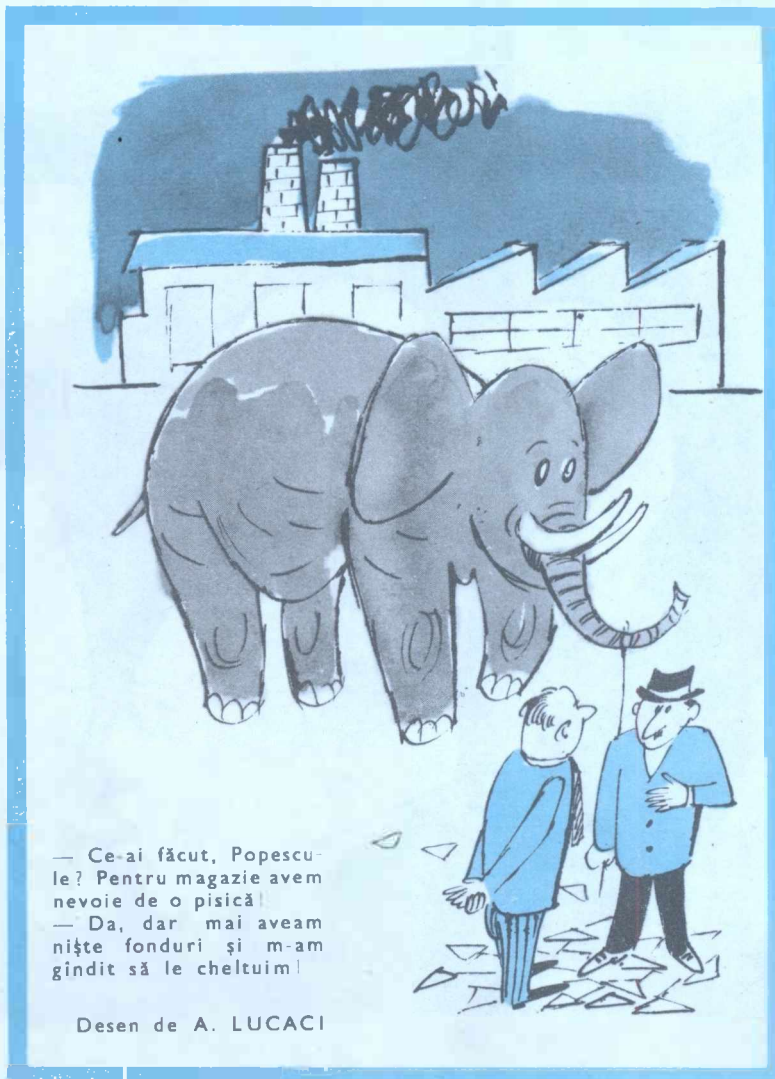
Vremea în care nu înțelegeam ce poate fi frumos într-un început de icter trecuse de mult. Acum mă simțeam încîntat și eram mult mai plin de mine. Metamorfoza mea nu se opri însă aici. În curînd am ajuns să simt o puternică invidie pentru un pacient din cabinetul de alături, despre care auzii spunîndu-se:

— Veniți! Veniți să vedeți ce fractură frumoasă!

Între timp, grupul de admiratori din fața mea se risipi; există o lege: de orice frumusețe te saturei... Am rămas doar cu medicul. Atent și binevoitor, mi-a prescris rețeta, mi-a prescris regimul alimentar și m-a asigurat că după un timp voi fi un om complet sănătos, complet vindecat.

Am plecat din cabinet mai trist decît venisem: cu ce voi înlocui frumusețea asta, cînd o voi pierde?

FRED FIREA

— Ce-ai făcut, Popescule? Pentru magazie avem nevoie de o pisică!
— Da, dar mai aveam niște fonduri și m-am gîndit să le cheltuim!

Desen de A. LUCACI

CE TREBUIA SĂ FACĂ MIRICĂ

Mirică n-are agendă. Are în schimb un pachet cu țigări. Deosebirea constă în faptul că pe țigări nu se poate scrie, iar agenda nu poate fi fumată. Având deci țigări, Mirică le-a fumat propunându-și ca dimineața să facă... De aici începe necazul: nu-și amintește ce trebuia să facă. Știe că și-a propus ceva, că propunerea a fost găsită bună și acceptată de el, care fiind singur în cameră n-a avut abțineri, dar ce anume trebuia să facă nu-și amintește.

Acuma stă la volanul tractorului și o pornește în coloană într-un zumzet de bondari metalici, hotărât să-și facă „porția” pe ogor și să termine mai curînd, pentru ca să facă și o revizie motocicletei. Deci nu și-a propus numai ceva în legătură cu motocicleta. Mioarei i-a scris, dar parcă mai avea ceva de făcut înainte de a porni la treabă. Pînă aici gîndurile se înșiră ca pe o ață și deodată firul se rupe. Tulburat, nu mai vede că cerul e senin și că bondarul lui de metal, s-a apucat să infulece din brazda reavănă. O ia cu încetinitorul, recapitulînd evenimentele: motocicleta... Mioara... inovația cu șaua motocicletei... Pentru că trebuie să facă o inovație: are să se însoare cu Mioara și nu se împacă cu gîndul ca ea să stea în spatele lui pe motocicletă. Cel care a plasat șaua în spate o fi fost însurat cu o mămă a pădurii, bucuos s-o vadă cît mai puțin, dar el... El care ține atît de mult la Mioara și ar plimba-o toată ziua... Se și vede urcînd, coborînd, viriud și... chrr, chrr...

Stop! Dacă ar fi fost un stop de circulație, ar fi fost roșu, dar Mirică vede negru: tractorul s-a opintit ca un catîr și nu mai face nici un pas.

Pași face însă, Mirică, în jurul tractorului ca să-i descopere hiba. Deosebirea dintre un tractor și un catîr constă în faptul că numai catîrul zvîrle din copite și te poate

lovi. Tractorul nu zvîrle, dar nici nu se mișcă, mai ales că neavînd coadă nu poți trage de ea. Odată descoperită hiba, nu înseamnă că poți să o și repari.

Și dacă are scule, nu poate confecționa pe loc piesa care lipsește și care n-a fost bine fixată. Mirică n-are altă piesă, dar are țigări. Își aprinde una și se apucă să recapituleze ce trebuia el să facă dimineața?

Va să zică... motocicleta... Mioara și — aici gîndul lui Mirică se opintește ca un catîr adevărat, nu ca unul pe care îl asemui cu un tractor.

Orele zboară planificate una după alta și numai după scurgerea-reglementară a cîte 60 minute. Țigările se consumă și ele... Se consumă și Mirică, pentru că pierde o zi fără să fi făcut vreo treabă...

Așa a trecut ziua și seara. După ce tractorul ajuns șleap la remorcă a fost adus în remiză, tov. director a vorbit despre neglijență, în timp ce Mirică tot se mai frămîntă să-și amintească ce avea de făcut dimineața...

„Că dacă tov. Mirică — zicea directorul — și-ar fi controlat mașina înainte de a porni cu ea la treabă, ar fi evitat pierderea unei zile de lucru și...”

Dar Mirică s-a înseninat la față: asta-i! Acuma își aduce aminte limpede că își propusese ca înainte de a pleca la cîmp să facă o revizie motorului. Dar cu gîndul la motocicletă sau poate la Mioara, a uitat!

Știi ce rău e să te sfredelească un gînd și să nu-i afli cauza?

Mirică răsufală ușurat: asta e; a uitat să controleze motorul!

Uite pentru ce s-a perpelit el o zi întreagă și... fără spor!

Acum poate să se ducă să-și revizuiască motocicleta...

S. M. RUSU

Desen de I. DAVIDESCU

UN SPECTACOL MULT „GUSTAT”

REVISTE UMORISTICE

— Urmare din pag 2 —

NUNTA ÎN ALBASTRU

...Iar Luceafărul stă fercheș
Că e mîndru ginere
Și-l sărută stele multe
Babe sau mai tinere.

La o parte Jupiter
Firele își deapănă
Iar alături, lumea-ne
Se-nvîrtește țeapănă.

Se-nțefesc încet cu-nctelul
Horele și cîntecele
Și se umflă, mîi băiete,
Capetele, pîntecele...

Iată, mîi, că stelelor
Soarele se-ncrună
Și se duce dracului
Și ospăț și nuntă!...

NOCTURNE

Cum trec și-n zarea-amurgului
Fișii de nori alunecă
Se stinge-n zare soarele
Și mările se-ntunecă.

Crăiasa mîndr-a stelelor
S-avintă iar cărărilor
Și ride întunericul
Pe-ntînsurile mărilor

Și stelele puzderie,
La sfat s-au pus cu toatele
Și cerului mai-marelui
Opritu-i s-au roatele.

Îl țin pe loc și-n juru-le
Se-mprăstie stelulele
Și carul mic s-apropie
Și scîrțieie căruțele.

— Măi bade, tu, măi Jupiter
Măi unge-le fișinele!
L-ndeamnă stele tinere
L-îndeamnă și bătrînele...

În nopți albastre-arareori,
Vreun mîndru soare-ncalecă
Și de-i în drumul carului
Îl vede și descalecă.

— Da' ce pășiși, măi moșule,
De sparte îți sînt roatele?
— M-au dat în șanț, vericule,
Ia, stelele, netoatele!

O revistă umoristică de mare circulație a fost „Furnica” lui G. Ranetti și N. Țăranu, scrisă și ilustrată cu talent de C. Rescu, Francisc Șirato, Ary Murnu. Era o foaie satirică antidinastică și antipoliticianistă, urmînd tradiției „Moftului român” al lui I.L. Caragiale și Toni Bacalbașa. „Moftul român” eu nu l-am apucat, dar știu că era foarte cîit și temut.

VICTOR EFTIMIU

Reparații pe vin și pește

La fabrica de ciment „Ideal” din Cernavoda, la atelierul electric, se execută pentru unele gospodării agricole și pentru întreprinderea piscicolă, anumite lucrări (rebobinări de motoare electrice, reparații ale pompelor de apă, etc) care... nu sînt plătite fabricii.

Conducerea fabricii nu facturează materialele folosite la aceste lucrări, iar manopera (numai... manopera, cică) e plătită lucrătorilor respectivi, și anume... în natură: sub formă de... vin și pește.

Acest procedeu de la fabrica „Ideal”, nu este just: una e în natură și alta e în fabrică.

Reparații în lanț

I.L.L. Petroșani a fost solicitată în martie 1963 să facă unele lucrări la locuința cetățeanului Cichireanu Pavel din str. Barbu Delavrancea nr. 24: montarea unei uși la intrarea în locuință și schimbarea burlanelor și a jghiabiurilor acoperișului.

I.L.L. Petroșani (către „Urzica”, în octombrie 1963): — Nu putem. Repararea locuințelor o facem după sistemul lucrărilor în lanț, reparând dintr-o dată toate locuințele

de pe o întregă stradă, iar strada Barbu Delavrancea nu e în planul nostru de reparații din acest an. Vom face, parțial, o excepție și, pînă la venirea iernii, vom schimba jghiabiurile și burlanele.

„Urzica” (în ianuarie 1964, către I.L.L. Petroșani): — E iarnă și n-ați schimbat jghiabiurile și burlanele. Sîntem în alt an și n-ați montat ușa.

I.L.L. Petroșani (în februarie 1964): — Repetăm: reparațiile care cer înlocuirea timplăriei, le facem numai în lanț, adică numai atunci cînd înlocuim timplăria la toate clădirile de pe o întregă stradă. În acest an, numita stradă nu e în planul nostru. Jghiabiurile și burlanele vor fi schimbate în acest prim trimestru.

Dar în martie 1964, jghiabiurile și burlanele tot n-au fost schimbate, iar această metodă „în lanț” de la I.L.L. Petroșani nu mai e „reparație în lanț”.

Și nici simplă... birocrație.
E birocrație... în lanț.

Boală cu leac

Consultație medicală, gratuită.

Pacienți: Tovarășii funcționari de la Sectorul publicații al U.S.S.M. (Uniunea

societăților de științe medicale) din București, str. Progresului nr. 8.

Ocupația pacienților: Primesc bani de la salariații unităților medico-sanitare din orașul și raionul Galați (spitale, policlinici și dispensare de întreprinderi) pentru abonamente la revistele de specialitate: Igiena, Munca sanitară, Oncologia — Radiologia, Revista dermato-venerologică, etc.

Boala de care suferă: Trimit abonamentele, alandala. Abonaților care sînt cu plata la zi, nu le trimit revistele în mod regulat sau nu le trimit deloc, iar cetățenilor care nu mai sînt abonați, continuă să li le trimită.

Istoricul bolii: Boală... veche.

Starea actuală a pacienților: Acută.

Tratamentul recomandat: Un tratament care... să-i vindece.

C. CRISTOBALD

(După corespondențe primite de la tovarășii COVRIG ȘTEFAN, Tirnăveni; ION MARINESCU, Chitid — Hațeg; CICHIREANU PAVEL, Petroșani; COLDEA VIOREL, I. C. M. S. Galați).

ȘCOALA, DAR NU CA LA CARTE

Profesorul nostru e un om tare blajin. Mai mare dragul să înveți cu el!

— Dragii mei, începe el, azi vom continua lecția de ieri. Notați-vă așa cum auziți... ce faci acolo, Mircea??

— Nu fac nimic, tovarășe profesor! Iar a început... să plouă!

Într-adevăr, de sus, din tavan, picături mari de apă cădeau peste caietul lui Mircea, cît și peste cele ale colegilor lui, transformînd instantaneu literele scrise cu cerneală în niște pete lăbărțate și apoase.

Deodată, gălăgie mare! Băieții din clasa alăturată — deranjați și ei de ploaie în plină oră de curs — au început să se agite. Tot așa și cei din restul claselor, inclusiv cinci băieți prinși de... potop pe coridor.

Toate acestea se-ntîmplă (numai cînd plouă) în clădirea școlii profesionale a UCECOM-ului din Arad, care a fost dată în folosință recent și care a fost construită de întreprinderea orășenească de construcții și reparații Arad. Întreprinderea a confecționat acestei școli un acoperiș model... sită. Adică plin de găurele. Cîte una pentru fiecare picătură de apă. Ca să nu fie inghesuală...

Așa stînd lucrurile, propunem IOCR-ului Arad două soluții: sau repară acoperișul, sau dăruiește fiecărui profesor și fiecărui elev cîte o umbrelă. Că vorba ceea, cursurile școlii durează cîtiva ani și n-are rost ca absolvenții să capete, o dată cu diploma și... reumatism!

P. conf. VALERIU FILIMON

DIRIJORUL: — Gata! Nu-i mai așteptăm! Începem!!!

M A R I C I C A

(Continuare din pag. 7)

— Știi că Maricica pleacă de la madam Curelea?

Într-adevăr, în grădinița din față, lingă faunul chel, Maricica, numai în fustă și bluză, fără basma și fără pantofi, stătea pe jumătate întoarsă către casa unde trăise opt ani. În prag, madam Curelea, în capot, cu capul plin de bigudiuri și mustățile zbrilite, o blestema cu minile în șolduri:

— Să pleci cu ce ai pe tine, haimana! Din gura morții te-am scos, nimic n-ai avut, nimic să nu iei din casa mea! Praful să se aleagă de tine pe unde ai să te duci, numai numele să-ți vie înapoi...

Maricica tăcea și o privea lung, parcă fără minie. Asculta și nu spunea nimic, deși stăpîna ei „de suflet” se plîngea adesea prietenilor de pocher, că oricît ar vrea s-o educe, tot țopirlancă rămîne și, dacă-i mai spui ceva, te poți aștepta la orice din partea ei. Maricica asculta deci, în tăcere, iar madam Curelea blestema.

Pe urmă, madam Curelea a tăcut și ea un minut ca să și tragă sufletul; ne mai găsind la îndemînă un blestem care să le pună capac celorlalte, infuriată la culme, a înjurat-o de mamă pe fata care, nu se știe de ce, stătea s-o asculte în tăcere. Madam Curelea, femeie fină, educată la școala de menaj din Turnu Măgurele, cunoscătoare pe de rost a „codului manierelor elegante” și a tuturor regulilor de comportare din lumea bună, persoană sensi-

bilă, emotivă și morală a înjurat de mamă în gura mare. Maricica, os de țaran, lipsită de orice educație, analfabetă, a strîns buzele și a spus încet, într-un tîrziu:

— Rămii sănătoasă, dudue!

Și a plecat în susul străzii, la capătul căreia, un tinerel înalt, cu fața osoasă, o aștepta rezemat de volanul unei mașini. Se ducea zîmbind, cu capul gol și cu picioarele goale, cu minile goale, cu toată averea ei pe dînsa, după ce opt ani fusese copil de suflet la nevasta unui unchi după un văr de-al treilea al tatălui ei mort de foame în timpul cumplitei secete la Găunoasa.

... După o bucată de vreme, adică în a doua lună a acelei toamne, madam Curelea a fost înștiințată de secțiunea spațiului locativ a sfatului popular raional că în apartamentul proprietatea ei, s-a repartizat o cameră cu acces la baie și bucătărie tinerilor căsătoriți Anton și Maricica; el șofer la Trustul alimentației publice, ea muncitoare la fabrica de înghețată.

Cu această ocazie a leșinat madam Curelea, dărîmînd faunul chel din grădină, lingă care se găsea cînd a primit vestea.

Iar eu le-am aflat toate de la vecinii mei, tehnicienii Maricica și Anton Dumănoiu, în seara cînd au serbat împreună cei zece ani ai lor de căsnicie.

VALENTIN SILVESTRU

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

„Casa Școlii”

44.601

*Chombe continuă, prin interviuri date presei occidentale,
să nege răspunderea sa pentru uciderea lui Lumumba.*

Desen de EUGEN TARU

urzica